

Bereti Gábor

Egy Feuerstein típusú vers

Egy kis vér jó lenne még. Kiemelné a bőr halvány, sápadt, holdszerű színét. S rúzs sem kellene. A vörösbor nem jó. Ha rácsöpög az ingre, megkékül. Húsz év előtti divat. Képzeld magad egy mandarinfákkal beültetett hajóra. Hát csoboghat ez alatt a Nílus? Ide óceán kell. Óceánjáró. Nem Kon Tiki tutaj. Jó, a plüsseléfánt jöhet, de a krokodil valódi legyen. Ügyelj rá, a fogai közül ne hallatsszon ki a déli haragszó. Ne mondjanak olyan szöveget, ami túl szikár, vagy ami az új amerikai elnökre utalna. Azt, hogy „téged mindig öröm látni”, mondhatják. Persze, akkor is, ha nem. A feliratok matt vagy inkább bazalt feketék legyenek. Ne adj tüzet. Többé nem gyújtok rá. Bár a vörhenyes tündöklés a betűk között kifejezetten mutatós. A sirályok csivogása zavar, de ha engeded, hófehér szárnyuk átsuhanhat olykor. Ne beszéljenek benne túl sok nyelven. Azt, hogy mormota, mindig angolul mondják. A váratlanságokból származó sokk kihúzhat a csávából. Rengeteggel tartozunk. A producerek meg a hitelező oligarchák gyakran affektálnak. Át kell öltöznöm? Egy ujjatlan inget hoznak be. A függönyön megtapad egy árnyék. Ledobja zakóját. Csörömpölnek a gombok. Erőtéljes mozdulatokkal magára ölti a golyóálló mellényt.

BERETI GÁBOR (1948) irodalmár. Könyvtárosként dolgozott. Versek, novellák, kritikák szerzője.

Felkapja rá a zakót. A gőzfürdőt
lemondom. Délután lóversenyre
megyek. Bőre halvány, sápadt,
holdszínű. Rengeteg pénz. Erőszakos
hangon megszólal a csengő. Fintort
vág, a tükörbe néz. Oda, egy kis
vér, még jó lenne.

Egy Schönemann típusú vers

Négy részre osztva láthatjuk a többi
képmezőt. A múlt puszta alkalmazás.
Nem az én felelősségem. A piacon
nem velünk csinált rendet. Azokkal
hangoskodott, akik ott sem voltak.
Az első mondat után már nem tűnt
idegennek. Éreztem, tudnánk együtt
dolgozni.

Nem kell mindig bámulni a Holdat.
Akár a kincs, akár a kilincs. Bocsánat,
hogy beljebb tolom a széket, de így
nem férek el, s az ajtóig szeretnék
eljutni. Igen, még most, míg el nem
kezdődik az előadás. A végét már
láttam. Nem szólnak a rendőrnek.

Az asztalomhoz ül és folyton fecseg.
Egy kopaszra borotvált, elhízott bohóc.
Hogy a bálnákat narancsszínű mellényben
mentette meg. De hát leszakadt a part,
s az egyetlen bálna, amelyik megmaradt,
megnémult – nem tudott beszélni. Ámbár
lehet, hogy csak szóuzsorás volt. Tiltott
szerencsejátékból és csempészcigaretta
forgalmazásából élt. Már rég fel kellett
volna, hogy jelentsem.

S végül a negyedik képmező. Itt már érezhetjük a Hold hideg leheletét. És a visszavonuló holdkórosok halkuló énekét. Amit, ha elnémulunk, s tökéletes lesz a csend, hogy még a légyzűmmögést se, elvégre a digitális korszak küszöbén élünk, még sokáig hallhatjuk.

Ember a Földön

Jöttek a homokfényű nappalok.
Sárgán. S mire hátranéztem, már
a szivárvány tűi és az üres padok
közt feküdt. Zihált. Folyókról álmodott.

Előbb fénylő bőrű foka lett, majd
bálna volt, a partok rabja. Láttam
ahogy kinő a szárnya. Tollászkodott,
s akár a szárnyasok, végül felrepült.

Mint a bombákat elszórt Phantomok,
vért köpött, mikor földet ért. Fémes
testén zölden esőerdők, dzsungelek
és homokfényű halál csillogott.

Kipróbált mindent, s mindent *eljátszott*.
Azt akarta, hogy féljek. Higgyem, ő
mindenható. Ördög és zseni. Pedig
csak színészkedett. Nem hittem neki.